

PROLOGAS

*Senosios Kalvos rajonas
1996-ieji*

Supratau, kad ji negyva, anksčiau, nei prisiliečiau prie kūno. Bet vis tiek ją paliečiau.

Mano pirštas nuslydo vėsia dilbio oda. Stabtelėjo prie apgamo, kiek žemiau alkūnės. Kai ji judėdavo, tiesdavo rankas pirmyn, norėdama mane įsupti į šiltą glėbį, akiratyje apgamas išaugdavo, bet aš niekada to nebepamatysiu.

Švelniai paglosčiau skruostą. Jokios reakcijos nesulaukiau, todėl stipriau perbraukiau odą, bet jos žvilgsnis neatsiplėšė nuo lūbų.

— Nepalik manęs.

Papurčiau galvą, tarsi neigimas būtų įrodęs, kad visa tai, ką regiu, netikra.

Gyvenimo be jos neįsivaizdavau. Juk dviese praleidome tiek daug laiko.

Kad prasklaidyčiau abejones, užgniaužiau kvapą ir ėmiau stebėti, ar jos krūtinė pakils. Iki oras išsiveržė pro lūpas, suskaičiavau iki dvidešimt trijų. Krūtinė nepakrutėjo — nė sykio.

— Mamule, gal užkaisti virdulį? Mes galėtume prisėsti prie mėgstamų savo žaidimų. Aš viską parengsiu. — Man pasruvo ašaros. — Atsipeikėk, mamule. — Pakračiau jos ranką. — Maldauju, mamule. Nenoriu, kad išeitum. Galvojau, kad noriu, bet taip nėra.

Energingai stumdomas kūnas siūbavo. Ant pagalvės blaškėsi jos galva, tad akimirka man dingojosi, tarytum mamulė atsisako įvykdyti mano prašymą. Bet vos tik pasitraukiau šalin, ji vėl aprimo. Linguojanti galva sustingo paskutinė.

Parkritau ant kelių, prapliupau raudoti jai į delną — manyje kirbėjo viltis, kad ašaros stebuklingai ją paveiks. Valios jėgomis bandžiau priversti mamulės raumenis atgyti, geidžiau išvysti jos ranką kylant. Pajusti, kaip tie pirštai šukuoja mano plaukus.

Griebiau bedvasę plaštaką ir užsikėliau ją ant viršugalvio.

— Nagi, mamule, sakyk. — Kurį laiką švytavau galva, prie kurios glaudėsi suakmenėję pirštai. — Sakyk... sakyk, kad esu tavo mergytė, šauniausia mergytė pasaulyje.

Juodasis Kraštas
Dabartis

Kima tupėjo už šiukšlių konteinerio. Tokia poza išbuvo penkiolika minučių, todėl dabar juto, kaip tirpsta šlaunys.

Ji prabilo į mikrofoną, prisegtą švarko viduje.

— Steise, kaip kratos orderis?

— Dar neturime, — ausinėje pasigirdo balsas.

Kima suurzgė:

— Žmonės, amžinai laukti neketinu.

Akies krašteliu ji matė, kaip Brajentas purto galvą.

Jo kūnas buvo palinkęs virš atverto kapoto, pats automobilis stovėjo priešais stebimą pastatą.

O taip, Brajentas, sveiko proto balsas. Įgimtas kolegos atsargumas ragino elgtis pagal taisykles, ir Kima jam pritarė. Iš dalies. Tačiau visi žinojo, kas vyksta tame name. Tad užbaigti darbą vertėtų dar šiandien.

— Šefe, man priėti arčiau? — tiesiai jai į ausį entuziastingai pasiteiravo Dasonas.

Ne, ketino atsakyti Kima, bet ausyje vėl nuskambėjo jo balsas.

— Iš kito gatvės galo ateina pietų europiečių kilmės vyriškis. — Stoją trumpa pauzė. — Penkių pėdų ir septynių colių ūgio,* su juodomis kelnėmis ir pilkais marškinėliais.

Kima atsitraukė dar toliau nuo kelio. Ji spraudėsi tarp šiukšlių konteinerio ir hortenzijos krūmo, už dviejų sklypų nuo stebimo namo, bet vengė rizikuoti būti pastebėta. Ją

* Apytikriai 170 cm.

pusėje buvo netikėtumo faktorius, ir Kimai nesinorėjo, kad padėtis pasikeistų.

— Kevai, tapatybę nustatei? — į mikrofoną paklausė ji. Galbūt į gatvę atklydo koks pažįstamas?

— Ne.

Ji užsimerkė trokšdama, kad figūra praslinktų pro šalį. Dabar mažiausiai reikėtų, kad name atsirastų trečias vyras. Kol kas savo skaičiumi jie pranoko sekamus asmenis.

— Jis žengia vidun, šefe, — perdavė kitapus kelio stovintis Brajentas.

Prakeikimas — tai reiškė tik viena. Atsibeldė klientas.

Kima spustelėjo mikrofono mygtuką. Kur prakeiktas orderis?

— Steise?

— Jokių žinių, šefe.

Kai pravėrė stebimo pastato durys, Kima išgirdo, kaip du vyrai pasilabina.

Kraujas jos gyslose ėmė tekėti dar sparčiau. Kiekvienas kūno raumuo, kurį tik būtų pavykę įvardyti, akstino pulti prie laukųjų durų, įsiveržti per slenkstį, antrankiais surakinti tenykščius, paskelbti, kokias teises jie turi, o popierizmu užsiimti vėliau.

— Palūkėkim dar minutėlę, šefe, — iš po variklio dangčio paprašė Brajentas, vienintelis iš visų numanantis, kokios mintys sukasi Kimos galvoje.

Ji išjungė radijo stotelę, bet nepatvirtino girdinti, ką kolega sako.

Pati suvokė: jeigu neturėdama kratos orderio brausis į svetimas valdas, byla niekuomet nepasieks teismo.

— Steise? — vėl pasidomėjo.

— Nieko naujo, šefe.

Į ausį įsismelkusios nevilties gaidos bylojo, kad Steise

trokšta pateikti teigiamą atsakymą lygiai taip pat, kaip Kimai maga jį išgirsti.

— Ką gi, man teks imtis B plano, — į mikrofoną tarė ji.

— Koks mūsų B planas? — pasitikslino Dasonas.

Kima neturėjo nė menkiausio supratimo.

— Tiesiog prisitaikykite prie aplinkybių.

Ji atsitiesė, išsivadavo iš hortenzijos gniaužtų, spyriais ir trepsėjimu įkvėpė gyvybę apatinėms šakoms. Ir susiglostė juodus džinsus, tikrindama, ar kelnės neaplipo žiedų syvais. Tada ryžtingai nužingsniavo šaligatviu, tarsi ką tik nebūtų išlindusi iš kaimyninio kiemo. Pakeliui link namo įbruko ausinės laidelį tarp plaukų sruogų.

Taip, orderį jie gaus neilgai trukus, bet į pastatą, labiausiai tikėtina, įėjo klientas, ir tokia mintis jai buvo nepakečiama.

Kima sustojo ir kryptelėjo šonu, pasukdama ausinę gatvės pusėn. Pabeldė į duris ir nutaisė dirbtinį šypsnį. Iš plaukuose slypinčio ausinuko atsklido Brajento šnypštimas:

— Šefe, kas per velnias?..

Koridoriuje sudundėjo žingsniai, ir ji davė kolegai ženklą užsičiaupti, prispausdama pirštą sau prie lūpų.

Duris atidarė Ašrafas Nadiras.

Kima reagavo neįskaitoma veido mina, tarytum pastarąsias šešias savaites jie nebūtų atidžiai sekę Ašrafo.

Vyro kaktoje akimirksniu įsirėžė raukšlės.

— Sveiki, ar galėtumėte padėti? Sugedo mūsų automobilis. — Ji pakreipė galvą į Brajentą. — Vyras įsitikinęs, kad problemos rimtos, bet man rodos, jog paprasčiausiai išsikrovė akumulatorius.

Ašrafas pažvelgė jai virš peties, o Kima įsmeigė akis virš jojo. Virtuvėje bendravo kiti du name esantys žmonės. Iš rankų į rankas persikraustė kupiūrų pluoštas.

Jis pakratė galvą.

— Ne... atleiskite... — tarė su stipriu akcentu. Vos prieš pusmetį atsikraustė iš Irako.

— Gal bent turite užvedimo laidus?

Vyriškis vėl papurtė galvą. Kai jis atšlijo, Kima pamatė pamažu užsiveriančias duris.

— Sere, ar tikrai?..

Durys nesiliovė judėjusios.

— Gavau, šefe! — į ausį suriko Steisė.

Kima įkišo dešinę koją į tarpą ir visu svoriu užgriuvo duris. Pajuto oro šuorą, liudijantį, jog greta išdygo Brajentas.

— Ašrafai Nadirai, čia policija. Atvykome su kratos orderiu...

Iš kitos pusės duris mygęs spaudimas atlėgo. Kima jas stumtelėjo ir išvydo Ašrafą, skuodžiantį kiaurai namą, virtuvėje nugriaunantį porelę it kėglius.

Kima šoko įkandin, pro užpakalinį išėjimą nėrė laukan.

Galinis kiemas buvo apžėlęs krūmokšniais. Dešinėje, prie aplūžusios tvoros, iš augmenijos kyšojo sena sofa. Bėglys metėsi pirmyn, Kima jį nusivijo, į šalis stumdydama aukštus žolės stiebus, mėginančius apsivyti kulkšnis.

Vieną sekundės dalelę Ašrafas sustingo ir karštligiškai apsidairė. Jo žvilgsnis smigo į sandėliuką, kuriį iš dalies pridengė išsikerojusi gebenė.

Jis užlipo ant apversto kibiro ir, kojomis įsispyręs į mūrą, ėmė ropštis siena. Kima liuoktelėjo į viršų, bet vyriškio pėdos nepasiekė vos per kelis colius.

— Po velnių, — suurzgė ir žingsnis po žingsnio atsekė jo kelią.

Kai ji užkilo ant pašiūrės stogo, Ašrafas jau leidosi nuo statinio kitoje pusėje.

Kima nujautė smarkiai atsilikusi, tą patį įsisąmonino ir bėglys. Siauras jo lūpas iškreipė vypsnyš, ir tada veidas pranyko iš akiračio.

Pergalinga Ašrafo išraiška įžiebė padegamąją virvelę, kuri susvilo iki pat Kimos ryžto užtaiso.

Ji apžvelgė kiemą, į kurį irakietis persikėlė, ir išvydo tai, ko nepamatė jis.

Erdviose, tvarkingose valdose driekėsi gražiai nupjauta veja ir grįsta terasos zona. Dešinėje jos jungėsi su kitu sklypu. Kairėje stiebėsi septynių pėdų aukščio tvora su smagais, bet gerokai didesnę susidomėjimą kėlė priešais ją stovinti porelė.

Kima atsisėdo ant sandėliuko ir nukorė kojas nuo stogo krašto.

Iš už pastato išniro du vokiečių aviganiai, Ašrafas sustingo kaip įbestas.

Ausinuke nuskambėjo Brajento balsas:

— Šefe... kur tu?

— Dairausi po užpakalinius kiemus.

— Eee... tu sėdi ant pašiūrės.

Brajento akylumas nesiliovė jos stebinęs.

Žinodama, kad pagrindinis įtariamasis niekur nedings, Kima nukreipė mintis į sekmadieninio reido priežastį.

— Radai jį? — paklausė.

— Taip, — atsiliepė kolega.

Ji nuleido rankas abipus šlaunų ir pažiūrėjo į gelsvai rudus ir juodus šunis, kurie artinosi prie Ašrafo taip reikšdami savo teises į teritoriją.

Vyriškis jau traukėsi nuo gyvių, visa savo povyza rodė, kad jam knieti išnešti sveiką kailį, ir aiškiai svarstė, kur būtų geriausia sprukti.